

Aruncarea în valuri

Blacks

Nu pot să fiu bolnav de nepăsare,
să nu mai știu nimic de ochii tăi
să mă feresc de setea de splendoare
când ard de dorul tău în vâlvătaii.

M-arunc suav în marea neștiută
ce s-a ascuns în profunzimea lor
și remorchez de-a fericirii plută
un însetat de dor mistuitor.

Să nu îmi spui că marea din privire
e prea adâncă pentru-al meu combat!
Doresc să sorb un strop de izbăvire
ca, mai apoi, să mor împricinat.

Iar de va fi ca pluta fericirii
să se zdrobească în al vieții port,
Vor fi destui din speța omenirii
ce-or denigra de-amor cum mă comport.

Mă vor fixa pe melița lumească
să-mi judece al meu comportament,
Că am ales o mare diavolească
în care m-am scăldat ca un dement.

Nu am putut s-aleg o simplitate
ce dormita în altele priviri?
De ce-am dorit ca, ție, zeitate,
să nu-ți aduc ofrandă răzvrătiri?

Dar nu vor înțelege claritatea
și bucuria saltului spre Vis
când am văzut în tine jumătatea
ce îmi va da al Raiului parvis.

Dar nu renasc avid de repetare
sunt doar avid de adierea ta
ce îmi șoptește cu a sa chemare
că mă așteaptă Marea undeva.